

РЕШЕНИЕ

№ 1365

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 01.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2105** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К. село, [жк], [улица], хотел „Ж.“, представлявано от К. М. М., чрез адвокат Н. К. от В., против Решение № Ц 1012-04-123#1/28.01.2021г. на Директора на териториално поделение на НОИ – В. Т., с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане № РЖ-5-04-00850829 от 07.12.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –В. Т. за събиране на суми по ревизионен акт за начет пореден № РА-5-04-00850829/07.12.2020 г. в размер на 1067,728 лв., от които главница в размер на 960,464 лв. и лихва в размер на 107,26 лв., за причинени щети на ДОО от неоснователно изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване на Г. Р. К. за периода от 30.08.2019г. до 25.09.2019г., тъй като К. към 30.08.19 г. бил извън кръга на осигурените лица в нарушение на чл. 40, ал. 1 от КСО във вр. с чл. 10 от КСО.
Според жалбоподателя Решение № Ц 1012-04-123/28.01.2021г. на Директора на териториално поделение на НОИ – В. Т. е неправилно и незаконосъобразно.
Жалбоподателят счита, че с Разпореждането не става ясно какво точно е приел за установено контролният орган от фактическа страна. Според него е налице противоречие в мотивираното заключение, което е неразделна част от оспореното разпореждане, тъй като веднъж се твърди, че има прекъснато задължително осигуряване и същевременно се сочи, че лицето не е в кръга на осигурените лица,

което е правна последица на прекратяване на осигуряването. Именно това противоречие във фактическите установявания на контролния орган, горестоящия административен орган не анализирал. При правилно изясняване на фактите би достигнал до друг извод, който подробно се развива в жалбата. Така според жалбоподателя работникът Г. К., независимо, че е бил за кратко време с прекъсната осигуровка, поради самоотлъчка за 2 дни от работата, не е бил с прекратена осигуровка, тъй като трудовото правоотношение с него е прекратено на 27.09.2019г., т.е. около един месец след началото на временната му неработоспособност.

С оглед изложените в жалбата доводи, жалбоподателя желае отмяна на Решение №Ц1012-04-123#1/28.01.2021г. на Директора на ТП на НОИ [населено място] и Разпореждане №РЖ-5-04-00850829/07.12.2020г., издадено от Ръководител на контрола на разходите на ДОО при ТП на НОИ [населено място].

Жалбоподателят не се явява в с.з. и не се представлява.

Ответникът директорът на ТД на НОИ [населено място] – редовно призован за о.с.з., не се явява и не се представлява. В писмени бележки излага подробни съображения по същество, като счита жалбата за неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 150,00 лева.

Съдът, като прецени събраните в съдебното производство доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, допустимостта и основателността на разглежданата жалба, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Предмет на оспорване е Решение № Ц 1012-04-123#1/28.01.2021г. на Директора на териториално поделение на НОИ –В. Т., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата на [фирма] срещу Разпореждане № РЖ-5-04-00850829 от 07.12.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –В. Т. за събиране на суми по ревизионен акт за начет № РА-5-04-00835935/04.11.2020г. в размер на 1067, 72 лв., от които главница в размер на 960,46 лв. и лихва в размер на 107,26 лв., за причинени щети на ДОО от неоснователно изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване на Г. К. за периода от 30.08. 2019г. до 25.09.2019г, тъй като К. към 30.08.19 г. бил извън кръга на осигурените лица в нарушение на чл. 40, ал. 1 от КСО във вр. с чл. 10 от КСО.

На основание чл.107 от КСО и Заповед ЗР-5-04-00813833/21.09.2020г. и Заповед № СЗ-5-04-00827871/12.10.2020г. на ръководителя на ТП па НОИ – В. Т. била извършена частична финансова ревизия по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма]. Съставен бил ревизионен акт за начет с № РА-5-04-00835935/04.11.2020г. за причинени щети на ДОО от неоснователно изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване на Г. К. за периода от 30.08.2019г. до 25.09.2019г. включително, тъй като към дата 30.08.2019г. лицето било извън кръга на осигурените лица, в нарушение на чл. 40, ал. 1 от КСО, във връзка с чл. 10 от КСО.

Начета по ревизионния акт бил в размер на 1067.72 лв., от които главница – 960, 46 лв. и лихва – 107,26 лв. Същия е връчен на осигурителя с вх. № 468 от 10.12.2020г.

Към ревизионният акт за начет контролният орган е приложил справка, в която е вписал номера на болничния лист, по който неоснователно са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради общо заболяване на Г. К..

В хода на контролното производство е установено, че Г. Р. К. с ЕГН [ЕГН] е назначен

с трудов договор № 079 от 11.07.2016г. на основание чл. 70, ал.1, т.1 във връзка с чл. 67, ал.1 от КТ от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК], на длъжност "шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона", при 8 часов работен ден с основно месечно възнаграждение в размер на 665 лева., считано от 12.07.2016 г.

Г. К. подлежи на осигуряване по реда на чл. 4, ал. 1. т. 1 от КСО, подлежащи на задължително осигуряване за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица.

Съгласно представената от осигурителя таблица за отчитане явяването/неявяването на работа през месец 08 и месец 09 на 2019г. е видно, че на 28 и 29 август К. не се явил на работа по неуважителни причини, поради което е отбелязано „самоотлъчка“ за тези два дни. От 30.08.2019г. до 25.09.2019г. за работните дни е вписано неявяване на работа поради отпуск по болест, за което има издаден болничен лист № E20198066334/05.09.2019г.

На 10.09.2019 г. за лицето Г. К. Р. е представено от осигурителя [фирма] за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване в ТП на НОИ – В. Т. удостоверение Приложение № 9 към болничен лист № E20198066334/05.09.2019г. за периода 30.08.2019г. до 25.09.2019г. включително, входирано под № P14-21-000-00-[ЕГН]/10.09.2019г., в раздел I, т.1 е посочено, че към деня на настъпване на неработоспособността лицето е осигурено за съответния риск.

Изчисленото парично обезщетение в размер на 960,46 лева било изплатено на лицето по декларираната от него платежна сметка.

Видно от намиращия се административната преписка фиш №19, издаден от [фирма] за Г. К. относно начислени и изплатени възнаграждения през м.08.2019г. било установено, че работника има действително отработени дни в размер на 19 дни, самоотлъчка – 2 дни и болничен първи ден – 1 ден.

Предвид гореизложеното, контролният орган е приел, че към настъпване на временната неработоспособност на дата 30.08.2019г., констатирана с болничен лист, Г. Р. К. е бил с прекъснати осигурителни права.

Събраните от контролният орган доказателства, съдържащи се в административната преписка и извършената проверка в информационната система на НОИ довели до извода, че на Г. Р. К. с ЕГН 61121914222 неоснователно е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност за месец септември 2019г., тъй като към 30.08.2019г. лицето не отговарят на изискването за осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и съответно няма право на парично обезщетение.

Въз основа на констатираното на осигурителя [фирма] бил съставен частичен ревизионен акт за начет № РА-5-21-00835935/04.11.2020г. на основание чл. 110, ал. 1, т. 1 за причинени щети на държавното обществено осигуряване за неоснователно изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност на Г. К. в нарушение на чл. 40, ал. 1 от КСО, вр. чл. 10 от КСО поради некоректно попълнени от осигурителя данни, относно правото на парично обезщетение за временна неработоспособност в представените приложения № 9 (към чл. 8, ал. 1 от НПОПДО).

Осигурителят е обжалвал цитирания по-горе ревизионен акт по реда на чл.110, ал. 2 от КСО в 7-дневен срок. С мотивирано заключение контролният орган е потвърдил

ревизионния акт за начет.

Въз основа на ревизионния акт за начет и при спазване на регламентираната процедура по чл. 110, ал. 3 от КСО, Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – В. Т. е издал Разпореждане № РЖ-5-04-00850829 от 07.12.2020г. за внасяне на установения начет за причинени щети на ДОО в размер на 1067,72 лв., от които главница – 960,46 лв. и лихва- 107,26 лв.

В установения от закона срок разпореждането на контролния орган е обжалвано пред ТП на НОИ В. Т., който е оставил жалбата без уважение и е приел, че постановеното разпореждане е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Директорът на ТП на НОИ е изложил подробни мотиви в тази насока. Приел е, че по отношение на Г. К. не е осъществен фактическия състав на чл.40, ал.1 от КСО, тъй като към началната дата на временната неработоспособност, той не е имал качеството на осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО, поради прекъсване на осигурителното правоотношение съгласно чл.10, ал.2 от КСО. Прието е, че Г. К. е получил неправомерно от ДОО парично обезщетение за временна неработоспособност, въз основа на подадените от осигурителя некоректни данни в Раздел I, т.1 с Приложение №9.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Оспореното решение на Директора на ТП на НОИ В. Т. е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с действащите материалноправни разпоредби, издадено е от компетентен орган и съдържа подробни мотиви относно формираните от административния орган изводи.

С решението е осъществен административен контрол за законосъобразност и правилност на Разпореждане №РЖ-5-04-00850829/07.12.2020г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО за събиране на сумата по ревизионен акт за начет № РА-5-04-00835935 от 04.11.2020г.

Съдът намира претенциите на жалбоподателя за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания административен акт са изцяло неоснователни и необосновани.

В хода на ревизионното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на процесното решение и потвърденото с него разпореждане за събиране на сумите по ревизионен акт за начет.

В специалното контролно-ревизионно производство по КСО, осъществявано по реда на чл. 110 и сл. от КСО от контролните органи на ТП на НОИ, административният акт, подлежащ на обжалване по административен ред е издаденото на основание чл. 110, ал.3 от КСО разпореждане за събиране на сумите по ревизионният акт за начет /Р./, а не самият Р. и приложения към него анализ и справки, които съдържат мотивите за издаването му - фактическите и правни основания за ангажиране на отговорността на осигурителя.

При издаване на оспорения административен акт, както и потвърденото с него разпореждане не са допуснати административнопроцесуални нарушения и е спазен действащия материален закон, чрез законосъобразното ангажиране на отговорността на осигурителя за причинените на ДОО щети.

Съгласно разпоредбата на чл. 110, ал. 1, т. 1 от КСО, контролните органи на НОИ съставят на физическите или на юридическите лица ревизионни актове за начет за причинените от тях щети на ДОО от неправилно извършени осигурителни разходи,

включително от неправилно удостоверяване на осигурителен стаж или осигурителен доход и от актове на медицинската експертиза, които са отменени, поради нарушаване на нормативните разпоредби при издаването им.

Предмет на контролно-ревизионното производство по КСО са действията на осигурителите във връзка с изплащаните от ДОО парични обезщетения, помощи и пенсии, а именно спазване на реда за осигуряване на работещите при тях лица, правилно попълване на данните относно осигурителен стаж и доход на работещите при тях лица, спазване на реда при подаване в ТП на НОИ на документите въз основа на които се изплащат обезщетения и пенсии и др. В това административно производство контролните органи проверяват първичната счетоводна документация, трудовите досиета, данъчни декларации и др. документи, касаещи осигурителния статус на лицата, осигурителния стаж и осигурителния доход, които определят правата на съответните плащания от ДОО и въз основа, на които се изчислява размера на обезщетението и пенсията.

В случая контролните органи на ТП на НОИ осъществяват последващ контрол като принципът на този контрол е, че същият се осъществява при проверка на вече осъществили се факти и обстоятелства. В тази връзка, и съгласно чл. 108, ал. 1, т. 1 от КСО, контролните органи имат правото да проверяват всички физически и юридически лица, за дейността възложена на НОИ.

Имуществената отговорност по чл. 110. ал. 1, т. 1 от КСО е гражданскоправна, обективна (безвиновна) и възниква по силата на изрична правна норма, поради което намира приложение само в осигурителните правоотношения. Достатъчно за реализирането ѝ е да се удостовери наличието на пряка причинна връзка между причинената щета на ДОО и издадения удостоверителен документ с невярно съдържание. Отговорността се състои в заплащане на обезщетение за причинените от физически и юридически лица вреди на държавното обществено осигуряване от неправилно извършени осигурителни разходи.

Спорният въпрос е какъв е осигурителния статус на работника Г. К. с оглед невявяването си на работа, без уважителни причини /т.нар. самоотлъчка/ за два дни - 28 и 29 август 2019г., предхождащи деня от трудовата му неработоспособност.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Следователно предпоставките за придобиване на право на този вид обезщетение са две: Лицето да е осигурено за общо заболяване към датата на настъпване на риска - Да има 6 месеца осигурителен стаж като осигурено за този риск.

Съгласно чл.6, ал.3 от КСО Осигурителните вноски за работниците и служителите и за лицата по чл. 4, ал. 1, т. 7 и 8 се дължат върху получените, включително начислените и неизплатените, брутни месечни възнаграждения или неначислените месечни възнаграждения, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход по ал. 2, т. 3, а за лицата, за които не е определен минимален осигурителен доход - минималната месечна работна заплата за страната и не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход.

Правилно горестоящият административен орган е приел, че в случаите на „самоотлъчка“ не се извършва трудова дейност, т.е. не е престиран труд и за този

период не се изплаща трудово възнаграждение и съответно не се дължат и внасят осигурителни вноски.

В случая поради неявяване на работа, по неуважителни причини – отразена самоотлъчка от осигурителя в съответните документи, коментирани по-горе, то на основание чл. 10, ал. 2 от КСО следва да се приеме, че за този период Г. К. е бил с прекъснато осигуряване, тъй като времето на самоотлъчка не се зачита за осигурителен стаж. Следователно към началната дата на неработоспособността по датата на б. л. № Е20198066334 – 30.08.2019г., той не е бил осигурено лице и няма право на парично обезщетение.

Съгласно § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал 2, т. 1-3 и 5.

Следва да се има предвид, че правото на парично обезщетение за временна неработоспособност е свързано с обстоятелството лицето, което е във временна неработоспособност, да е осигурено лице по смисъла на КСО към датата на настъпване на осигурителния риск. В тази връзка преценката дали е осигуряване водещи са разпоредбите, уреждащи възникването, времетраенето, прекъсването и прекратяването на осигуряването.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО определя, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или 4а. ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски, и продължава до прекратяването на трудовата дейност.

Нормата на чл.10, ал.2 от КСО регламентира прекъсване на осигуряването, като е посочено, че това става за периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж - периодите на самоотлъчки, неплатен отпуск за повече от 30 работни дни в една календарна година и други, независимо че правоотношението или трудовата дейност не са прекратени.

Съгласно чл.8, ал.1 от НПОПДОО, за всеки болничен лист осигурителите, техните клонове и поделения и осигурителните каси представят в НОИ удостоверение по образец съгласно приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение.

С разпоредбата законодателят изрично вменява задължение па осигурителя да декларира, правото па изплащане на парични обезщетения на лицата. В разпоредбата на чл. 1. ал. 2 от НПОПДОО е регламентирано, че преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по ал. 1 се извършва въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приети по реда на Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по

обжалването им, приета с Постановление № 241 на Министерския съвет от 2014 г. (ДВ, бр. 67 от 2014 г.), като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злополуки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по чл. 8, 9 и чл. 11, ал. 1 и 2.

В резултат на подадените от осигурителя [фирма] Удостоверения по образец съгласно Приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 от НПОПДОО по цитирания по-горе болничен лист на Г. К. е изплатено парично обезщетение от НОИ за месец септември 2019г. в размер на 1 067,72 лв.

Съгласно цитираните разпоредби правилно е прието, че не следва да се изплаща паричното обезщетение на Г. Р. К. за месец септември 2019г. по болничен лист №20198066334/05.09.2019г., тъй като към дата 30.08.2019г. лицето е извън кръга на осигурените лица, в нарушение на чл. 40, ал. 1 от КСО, във връзка с чл. 10 от КСО.

Неявяване на работа без уважителна причина, води до прекъсване на осигуряването на лицето за съответния период, през който същото трае/продължава. Този период не се зачита за осигурителен стаж, осигуряването се прекъсва без правоотношението да е прекратено, а с прекъсването му преди началото на неработоспособността лицето е загубило качеството си на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, поради което не му се следва парично обезщетение за отпуск поради временна неработоспособност на основание чл. 40, ал. 1 от КСО.

Налице е и пряка причинна връзка между причинената щета на ДОО и поведението на осигурителя, който е подал удостоверение за изплащане на обезщетение по болничен лист, в който изрично е посочил, че към деня на настъпване на временната неработоспособност, лицето е осигурено за съответния риск.

С оглед наличието на всички предпоставки по чл. 110. ал. 1, т. 1 от КСО, съдът счита, че имуществената отговорност на осигурителя е била правилно и законосъобразно ангажирана със съставянето на Р. и издаването на разпореждане на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за събиране на сумите.

Причинената щета се изразява в реално намаляване имуществото на ДОО поради извършеното плащане от фонд "Общо заболяване и майчинство" на ДОО на Г. Р. К. за обезщетение за временна неработоспособност.

По изложените съображения съдът намира оспореното решение за

правилно и законосъобразно, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разносните следва да бъдат възложени на жалбоподателя.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К. село, [жк], [улица], хотел „Ж.“, представлявано от К. М. М., чрез адвокат Н. К. от В., против Решение № Ц 1012-04-123#1/28.01.2021г. на Директора на териториално поделение на НОИ – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане № РЖ-5-04-00850829 от 07.12.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –гр.В. Т. за събиране на суми по ревизионен акт за начет пореден № РА-5-04-00850829/07.12.2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К. село, [жк], [улица], хотел „Ж.“, представлявано от К. М. М. да **заплати** на Териториално поделение на Националния осигурителен институт В. Т., сумата в размер на 100 лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: